

Antón Costas

Recuperació: pronòstic reservat

El president Mariano Rajoy va declarar dijous passat davant d'un nombrós grup de grans empresaris que "en molts aspectes, la crisi ja és història del passat i aquest Nadal serà el primer de la recuperació". Potser li va pesar més el desig que la realitat. Dissabte, en el discurs que va fer a La Granja (Segòvia) davant la direcció del Partit Popular, va moderar el to i no va dir que la crisi ja sigui història, tot i que va mantenir el to esperançador.

Es humà que el president intenti vendre la bona nova de la recuperació. I més quan està a pocs mesos d'unes eleccions generals. Però un excés d'optimisme a l'hora de veure el final de la crisi podria ser tan contraproduent per a Rajoy com va ser-ho la resistència de Zapatero a veure'n el començament.

La crisi no es podrà donar per acabada mentre les famílies no percebem la recuperació. Per les famílies, la percepció és la realitat. Ja ho diu l'anomenat teorema de Thomas: "El que es percep com real, té conseqüències reals". I ara com ara, malgrat els bons desitjos del president, "en les nòmines de molts espanyols i a dins les cases" encara no es percep aquest final de la crisi.

Però almenys podem dir que aquest serà el primer Nadal de la recuperació? És cert, alguna cosa es comença a veure, com va dir Rajoy, "als taulells dels petits negocis o a les comandes dels proveïdors, a les barres de les cafeteries o a les taules dels restaurants". De moment és una qüestió de volum més que de millora de marges. Però almenys és un senyal esperançador.

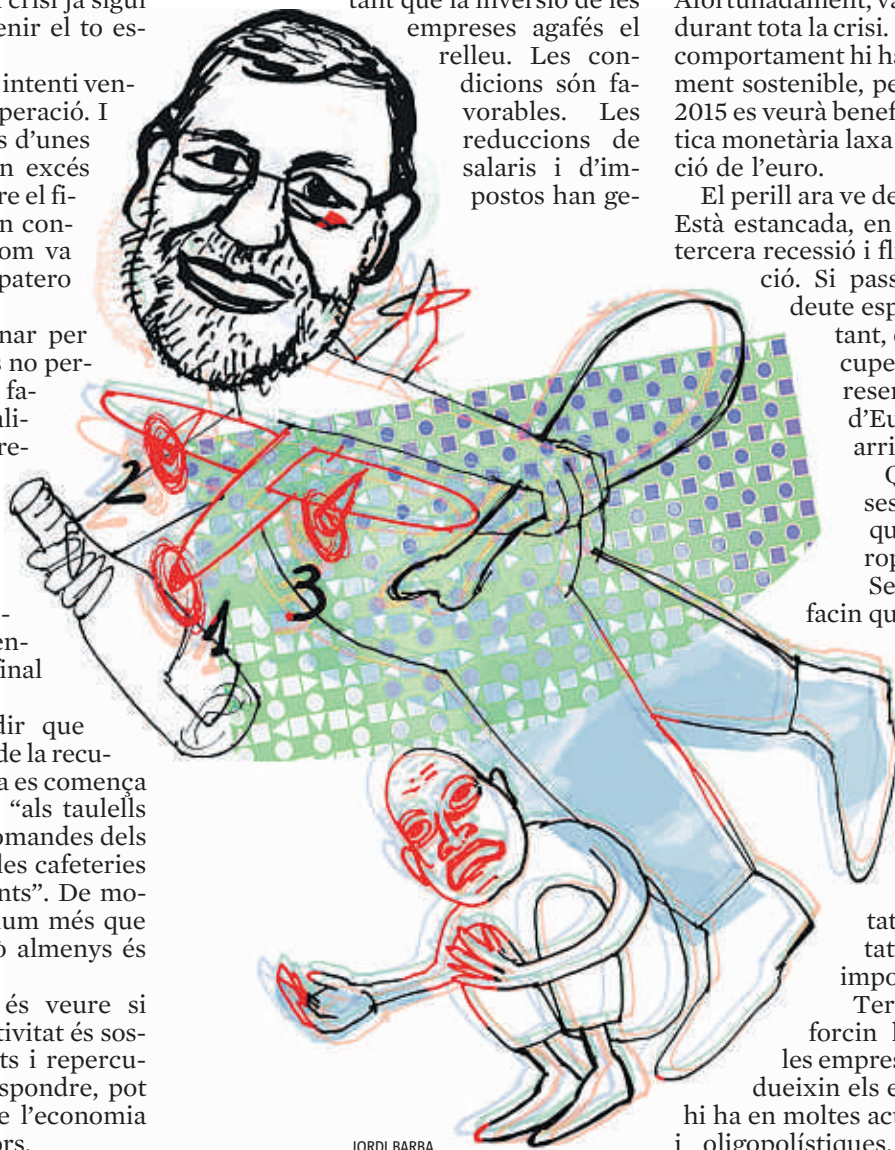
La qüestió fonamental és veure si aquesta recuperació de l'activitat és sostenible l'any 2015 i següents i repercuteix en les famílies. Per respondre, pot ser útil recórrer al símil de l'economia com un avió amb tres motors.

El motor principal és el consum i la inversió privada. Representa poc més que la meitat de la potència de vol. Es va gripar el 2008, com a conseqüència de la necessitat de deixar de consumir i invertir per estalviar i reduir l'elevat endeutament.

A. COSTAS, catedràtic d'Economia de la Universitat de Barcelona

ment. I de la sequera de crèdit bancari. L'economia va enfilarse de dret cap a la recessió. Quan començava a aixecar el vol, el 2010 es va tornar a gripar per la política de retallades, reduccions salarials i pujades d'impostos. Va tornar a enfilarse cap a una segona recessió que va durar tres anys.

Al llarg del 2014 el consum està empenyent la recuperació. Ara seria important que la inversió de les empreses agafés el relleu. Les condicions són favorables. Les reduccions de salaris i d'impostos han ge-

JORDI BARBA

nerat excedents de liquiditat empresarials que permeten un nou cicle inversor. El president Rajoy hauria d'haver demanat aquest compromís, en comptes que s'utilitzi aquesta liquiditat en nous ERO, augments de dividendes o devolucions de capital.

El segon motor és el sector públic. Re-

presenta poc menys que un quart de la potència de l'avió. Va ser desactivat el 2010 amb la política europea d'austeritat i retallades de despeses.

El 2015 es veurà afavorit per la nova política monetària més laxa del Banc Central Europeu i per una política fiscal que per primera vegada serà lleugerament expansiva.

El tercer motor són les exportacions. Afortunadament, va funcionar bé abans i durant tota la crisi. Darrere d'aquest bon comportament hi ha un model de creixement sostenible, però s'ha d'enfortir. El 2015 es veurà beneficiat per la nova política monetària laxa del BCE i la devaluació de l'euro.

El perill ara ve de l'economia europea. Està estancada, en risc d'entrar en una tercera recessió i flirtejant amb la deflació. Si passés, el problema del deute espanyol seria greu. Per tant, estem davant una recuperació amb pronòstic reservat. El vent que ve d'Europa és fred, i podria arribar a ser gèlid.

Què cal fer? Tres coses. Primer, resar perquè els mals auguris europeus no es confirmin.

Segon, polítiques que facin que el vas de la recuperació vessi cap a les famílies i es pugui mantenir la millora del consum interior que fa anar el motor principal. En aquest sentit, els pressupostos públics, tant de l'Estat com de la Generalitat, seran instruments importants.

Tercer, polítiques que forcin l'impuls inversor de les empreses i reformes que redueixin els excessius marges que hi ha en moltes activitats concessionals i oligopolístiques. D'aquesta manera s'aconseguiran reduccions de preus que beneficiïn l'ingrés real de les famílies i la competitivitat.

És el moment de remar junts i de manera solidària. Cal procurar que amb els beneficis de la recuperació no passi el mateix que amb els costos de la crisi, que van ser repartits de manera ineficient, injusta i insolidària.●

Pilar Rahola

Prou, prou!

Prou, prou, prou! És el mal pur, el forat negre que engoleix la bellesa, la infantesa, l'alegria, el sentit de l'existència. És el cor de la bèstia, la bèstia sense cor, el dimoni fet ideologia.

Sí, és cert, escric a cop de dolor, amb la retina sobrecarregada de la tinta gruixuda de la notícia, encara per confirmar la quantitat total, però ja són desenes els nens esbudellats, arrencats del dret a la vida, pel brutal dret que s'atorguen els seus assassins. Aquests païos amb el cervell podrit, el cor podrit, l'ànima podrida, la seva ideologia podrida, les seves oracions podrides, aquests païos que van perdre, en algun racó fosc de la vida, la condició humana. Aquests que s'alcen com guerrers de l'islam però odien tant la seva gent i la seva religió que converteixen la mort en l'única opció. Qui mata un nen convençut que aquest és l'objectiu, és la gihad, és la mort escollida? Qui enverina les fonts de les seves escoles, els segresta, els dispara, els odia, qui entra al pati d'esbarjo i els massacra perquè aquesta és l'opció? Qui, sinó un exercit de carn humana sense cervell, ni cor, ni ànima? Només idees de

Aquests individus amb el cervell podrit, el cor podrit, l'ànima podrida, la ideologia podrida

negror, idees que no són idees, sinó ferotges dogmes de militants de sectes destructives. Elie Wiesel va veure el mal pur en els camps d'extermini. Avui el veiem en les desenes de cadàvers de nens en una escola de Peshawar. El mal, el mal, el mal que existeix...

Prou, prou i prou! Fins quan serem tolerants, bonistes, multiculturalistes de pa sucat amb oli, indiferents amb els seus ideòlegs, els seus imams del mal, els seus adoctrinadors, els individus que els envien a matar i a morir, els líders que converteixen el seu déu en un artífex de la mort?

Prou, prou, prou de mirar cap a una altra banda, com vam fer amb el nazisme, com vam fer amb l'estalinisme, com fem sempre que el totalitarisme truca a la porta, i ens en desentnem perquè no és cosa nostra.

O comencem a reaccionar de veritat i defensem els fonaments de la civilització contra els desafiaments de la barbàrie, o la barbàrie avança sense fre. I la civilització no és un país o un Estat o un territori, sinó qualsevol lloc del món on la vida venci la mort, la llibertat a la tirania, la tolerància a l'odi. Civilització són aquests nens pakistanesos que volien estudiar per construir-se com a humans i avui han estat assassinats. Com civilització és Malala, Xirin Ebadi i cada persona musulmana que lluita per un món sense tirans. I barbàrie són ells, els que se'n van a les muntanyes de l'odi a preparar la mort massiva. No oblidem els qui els paguen, els qui financen la seva bogeria, els qui alimenten una mirada extrema de l'islam, els qui els renten el cervell, els qui han convertit una fe en l'excusa d'un odi global. No oblidem que volen destruir el que som, és igual la religió, la llengua, el país d'on venim, perquè són els guerrers de la mort.

I la mort no deixa res al seu pas.●

Ramon J. Moles

Legislar amb testosterona

El Govern espanyol pretén reformar la llei d'Enjudiciament Criminal per permetre genèricament a la policia 24 hores d'escoltes i rastrejos sense autorització judicial en casos d'especial gravetat. No és, com la llei Corcuera, una llei de la puntada de peu a la porta: és a... la divisió de poders, i es carrega el control judicial per a la protecció de drets fonamentals. A més a més, el rastreig també es podria estendre a internet mitjançant virus informàtics controlats per la policia: qui valorarà la gravetat del delictes?, qui controlarà ex ante aquestes activitats?

La mesura afecta drets fonamentals i es justifica en l'especial gravetat i urgència: hi ha res tan greu que justifiqui la

minoració de drets?, la urgència és prou motiu per excloure el control judicial previ?

L'única raó que se m'acut és la mateixa de sempre: la testosterona parlamentària que legisla a cop d'enquestes i titulars de premsa, endureix el Codi Penal sota pressió mediàtica i substitueix les neurones per les gònades.

Sàpiguen que la llei orgànica 2/2002 imposa l'autorització judicial prèvia al Centre Nacional d'Intel·ligència (CNI) per a l'adopció de mesures que afectin la inviolabilitat del domicili i el secret de les comunicacions, i que aquesta cautela és un motiu d'admiració per experts d'altres països, que l'elogien com un model a seguir. No semblaria lògic que els controls exigibles en activitats de tanta gravetat i urgència com les dels serveis

d'intel·ligència no siguin predicables per a altres activitats tenyides de la mateixa gravetat i urgència.

Aquesta pretesa reforma, si es portés a terme, a més de carregar-se la divisió de poders i el control judicial per a la protecció de drets fonamentals, introduiria en el model policial cotes de discrecionalitat, si no d'arbitrarietat, inadmissibles en democràcia. Qui decidirà sobre la gravetat i la urgència que justifiquin la intervenció, el mateix òrgan policial que planteja efectuar-la? Qui custodiarà el material recopilat i amb quines garanties, si ni tan sols el jutge sap que s'ha dut a terme? Per què i per qui s'intervé? Amb quina finalitat? En el marc de quina investigació? En resum, si es pot legislar un disbarat, per què cal molestar-se a legislar bé?●

R.J. MOLES, professor de dret administratiu